ZOO

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א: ב. מיכאל, חנוך מרמרי,
קובי ניב, אפרים סידון
כתובת המערכת: רחוב זוארץ 1

מדינת חוקן

נניח שאתם רוצים לשדוד בנק. מה עושים? — לי יש רעיון.

קודם כל צריך אידיאולוגיה. אז הנה לכם — זכותו של כל יהודי שיהיה לו כסף בכל ארץ־ישראל.

אחר־כך צריך תמיכה מאלוהים — מוצאים רב סנילי המפרסם מודעות בעברית קלוקלת בהן הוא מודיע שאלוהים ובניו ואחיותיו תומכים בהנ"ל.

למצוא כמה חברי כנסת שיאמינו בהנ"ל זאת באמת לא בעיה, ומיד יימצאו גם כמה אלפי עיתונאים שילעיטו את עמם הניבחר בזבל הניזכר.

זהו. עכשיו אתם מסודרים. מה שנישאר זה רק האירגון.

יוצאים בשיירה מצוידים בנשק, חברי־כנסת, ילדים, גידרות תייל, כמה אהלים, נציגי אלוהים, אימהות, אלות, אלוף במיל. ונוסעים שכמה. בשכם נכנסים לבנק הערבי הגדול ביותר ו„משחררים" את הקופות מהשילטון הזר.

חד וחלק.

אם יש בעיות עם כוחות הביטחון, מפעילים מיד את חברי הכנסת שבשטח ומודיעים לעיתונאים לכתוב „איך זה שבמדינת היהודים לא יכול יהודי לקחת כסף בכל שטחי ארץ־ישראל. בושה וחרפה. ספר לבן."

יכול להיות שהממשלה תתעקש ותדרוש מכם להחזיר את הכסף ולעזוב את המקום. גם כאן אין בעיות — היכנסו עם הממשלה למשא־ומתן. אין מה להיבהל. דעת הקהל לצידכם והממשלה חלשה. מקסימום תחזיר הממשלה לבנק חלק מהכסף שלקחתם ותפנה אתכם בתקיפות, עם השלל, לבתיכם.

שהרי כסף משוחרר לא יוחזר. ותאמינו לי — זה עובד.

1984 כבר כאן

הניספח התורכי בתל־אביב הסביר לשומעיו שהתורכים פלשו לקפריסין בשליחות שלום. „עובדה" הוא אומר „שחיילינו באו עם כרוזים הקוראים לשלום ורק לאחר שפתחו עליהם באש הם נאלצו להפעיל את נישקם."

עובדה.

וזה רעיון לגמרי לא קטן. וראוי לו למדינאי הגדול שייאמץ לו אותו ל־אלתר.

הנה, נניח שמדינאי גדול רוצה לכ־בוש איזה ארץ. מה יש? צריך לפע־מים. כל מה שעליו לעשות הוא להד־פיס כמה אלפי כרוזי־שלום ולפלוש בכוח אדיר של שיריון, מטוסים ימש־חתות. בתחילה מצווים הפולשים לח־לק כרוזים, אך משנורית יריית הנגד הראשונה עוברים כוחות־השלום להג־נה רבתי.

ואיש לא יתכחש לזכות ההגנה ה־עצמית. גם לא מועצת הביטחון.

לכן, מדינאי גדול, זכור — בלכתך לכבוש קח איתך כרוזי שלום. כי מל־חמה היא שלום ועבדות היא חירות ובערות היא כוח. אמן, כן יהי רצון.

שימו לב! שימו לב! התמונה שהופיעה בכל עיתוני הארץ: שוב חו־זר המחזה המוכר — קלגס חמוש מתעלל ביהודי קשיש ומיסכן, שורף זקנו וגוזז פאותיו. אנטישמיות! נאציזם! הלאה השילטון הזר! הלאה השילטון! מוות לכולם! יחי אנחנו!!!

אההההה

תרשו לי פעם אחת להתבטא. משהו אישי, חופשי, בלי עצירות, ישר מהעצבים. לעמוד במרפסת ולצעוק אל העולם בכל הכוח שיש בריאות.

אההההההההההההההההה

אני משוגע. בואו לאשפז אותי מהר. פאראנויה.

לא עשיתי שום דבר רע, בחיי.

אז למה באים המטורפים האלה ורוצים להרוג אותי?

למה הם עושים דברים בשמי, מה עשיתי להם?

מה הם רוצים ממני, למה הם רוצים להרוס את המדינה היחידה שיש לי?

הם כל כך שפויים, המטורפים ה־אלה, כל כך רוחניים, כל כך ביחד, כל כך צודקים, כל כך בטוחים, ו־אלוהים לטובתם, וחברי־כנסת ו־מנהיגים ואנשי־צבא ומישמרה.

ושכם־אחד הולכים כולם לכנות לי מדינת־כלון, ואני מפחד, כי מ־סביב המון קוצים.

ומי שגר בכלון, ומפחד, הוא בטח פאראנואיד.

אז תנו לפחות לצעוק עוד צע־קה פאראנואידית אחת, שזא יגידו שהלכתי כשה לטבח.

אההההההההההההההההה

חדשות מרעישות

התבשרנו בעתון („הארץ" 21.7) ששר־החוץ יציע בישיבת הממש־לה „להכיר בקיום הבעיה הפלש־תינית". בהתאם לכך ראוי שב־ישיבת הממשלה הבאה יציע שר החינוך והתרבות „להכיר בקיום לוח־הכפל".

י. לייבוביץ, ירושלים
(„הארץ", 25.7.74)

דבר המערכת

אנארכיה

שוב מנסה קבוצה קיצונית לערער סד־רי מימשל. לחתור תחת אושיות שילטוננו הנאור. לקרקר מבית את יסודות מפ־עלנו. למוטט עמודי־התווך של ייחו־דיותנו היהודית.

פלישתים עליך שמשון!

שעה שעסוקים אנו במלחמות ישראל באה חבורת פרחחים זו עם „אידיאליה" ונהיית לטורח על כתפי כוחות הבטחון אשר כורעים תחת נטל עומס בטחוננו.

אתם בני נוער מופקרים אשר עושים בהבל־פיהם חוכא ואיטלולא מחוק וסדר. אותם „אנשי רוח" הקמים על המדינה אשר מדדיה ינקו את גאוותם היהודית ואת ארסם מטילים הם בבשרה ללא סומק־בושה. עשו הללו עצה אחת להפר מישפט. ואילצו את מגיני־עמנו להניף נשקם עלי־הם, על אחיהם.

פלישתים עליך שמשון.

קום, אריק שרון, גרש ורמוס אותם פורצי־גדר. רצוץ מוחם של אותם מסיגי־גבול המתנחלים בחוותך!

שנאמר: „ארי שאג — מי לא ייירא?"

מצא את ההבדלים

פרסי גדר־תיל יוגרלו בין הפותרים נכונה